— Дивись ти, як хвинтить зачав!
Неначе й справді пишна птиця! —
Так Камінь, лежачи в пшениці,
На дощик верещав.-
А глянь, іще й радіють люде;
Запевно, всі вони дурні,-
Аж чудно далебі мені!
Ну що їм від того прибуде,
Як дощ поналива води?
Хоч опісля вже й не ходи:
І росяно, і кально; скрізь калюжі,-
Погано, та ще й дуже.
Та що вже будемо робить,
Самому всіх не перевчить.
Я тутечки лежу відколи?
Звичайно, мов мене й нема;
Де не покинуть — все дарма,
А й слова доброго не чув собі ніколи,-
Бодай їм дихать так!
— Мовчи лиш, дурню, не базікай,-
Тут став казать йому Черв’як.-
Сей дощик — радість всім велика.
Земля посхла була — от він її змочив;
Травицю трохи підживив;
Пашня зовсім була пов’яла,
Мов тая в’яла риба стала,-
Він їй головоньку підняв,
А добрим людям щастя дав…
А з тебе що? Лежиш, ледащо!
Такії лежні людям нащо?.
Лежи ж, коли лежати звик,
Та не базікай, дурню, дуже.

Буває, інший чоловік
Все приндиться, що довго служе;
А що в йому?
Те, що й у Камені тому.
1853.